

Şeref Akar

- şiirler -

Yayın Tarihi:

1.5.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

AŞKA (Ne Fark Eder ki)

Diyorlar ki
Dağlara şölen ateşleri yakmışlar
Alazları yıldız olmuş
Kandiller, kandiller
Atlar şaha kalkmış
Gölgelerin ucunda

Diyorlar ki
Kıl çadırlar ovaya inmiş
Dağın efsanesi Ferhat
Şirinin aşıkıymış
Şirin peri kızı
Ferhat arslan parçası
Ne fark eder ki
Boğulmak varsa kazmanın atlığında

Diyorlar ki
Kapısını örtmüş keşiş
Ve kuşlarla kaçmış
Otuz iki diş, otuz iki diş
Kıl çadırın izinde
Aslının dizinde
Kerem Aslıya inciler sunmuş
Otuz iki diş, otuz iki diş
Kerem Aslının aşıkıymış
Aslı Keremin güzeliymiş
Aslı güzel miymiş
Aslı da güzel miymiş
Ne fark eder ki

Diyorlar ki
Rüzgâr vuruyor rüzgâr
Kalpte gül üşümüş
Dikeni batmış çadırın kalbe
Mecnun Leyla, Leyla Mecnunmuş
Batmaz ya kumlar
Yakmaz ya çıplak ayak adamı
Geçersin geçersin babam
Bu çöl ateşi ne ki
Mecnun gözünde iki bulut ağar
Garibime ekmek gibi umut yağar
Çimdiklenmez ya hayal
Doğrusu ya
Mecnun çölde Leyla
Leyle külde ateş

Diyorlar ki
Ölmek kolay
Yaşamak zor
Aşk kayıp
Doğrusu ya
Kolay olmak ölmek

Zor olmak yaşamak
Kaybolmak AŞK
Ne
fark
eder
ki
Neffarkederki

Şeref Akar

Bayrağa And

Doğan güne andolsun ve karanlık geceye
Ve güne ve Ülküme ve Rabbime andolsun
Ey! sevgili bayrağım, sana gelmeden önce
Bu kalplerle vurulur, sana sıkılan kurşun

Şeref Akar

Dilekçe

Sen merhamet çemberi
Ben af bekleyen mahkûm
Kendine hapset beni
Hürriyetten yoruldum

Şeref Akar

Geçit

Yolcuyuz şu cihanda sıra babımız makber
Sonsuza giden yolda bıkmadan bizi bekler

Şeref Akar

Gelirsin

Bir gün o kızılca kıyamet
Parçalanırda yüreğinde
Ağaçların budanma vaktinde çıkagelirsin
Ağaçların budanma vaktinde

Görürsün ne haldedir memleket,
Öbeklenmiş sıra sıra bir sürü toprak
Öpersin belki en tazesinden
Bir avuç alarak
Ağaçların budanma vaktinde

Sürgününde göremediğin kuru dal
Ellerin uzar uzarda açık
Sabır düşer ah! avuçlarına
Gömersin tuzlarını yüreğine
Salıvermeden önce tutuşan gözlerini
Ağaçların budanma vaktinde

Sonra
Yağmurların gökyüzüne asıldığı bu mevsimde
Damlalar çöker bulutuna taşıyamaz
Süzülür yanaklarından ve
Düşer...
Toprağa rahmet olur
Bana rahmet olur
Ve rahmet okursun
Ağaçların budanma vaktinde

Şeref Akar

Gurur

yazı ki bana inanıyorsun
aşka inanmıyorum dedikçe
ah! bir yarsan kalbimi
içinde heykel gibi
sen duruyorsun...

Şeref Akar

İhtiyacı Var

Çiçekten çağlaya dönen meyvenin
Ölmeğe zamana ihtiyacı var
Hasadı yapılan her tür ekinin
Ambara harmana ihtiyacı var

Muhtaçtır mutlaka her şey bir şeye
Geceler sabaha sabah geceye
Mevlevihane'de semanın neye
Hüzün'ün kemana ihtiyacı var

Gül çiçek örtünüp nazlı hal alsın
Bülbülde en demli sazından çalsın
Arzusu ne kadar masumda olsun
Günahın şeytana ihtiyacı var

Ölüme çare yok gayrısına var
Bak gör nasıl doğar kışta ilkbahar
Her şey dengededir her şey tam karar
Kararın fermana ihtiyacı var

Dünya bir yan dursun o yar bir yana
Her hali yol alır en hüsnü zan'a
Kıymeti ölçsüz cananın cana
Canımın canana ihtiyacı var

Şeref Akar

İstanbul'unun Türküsü

Bu İstanbul'unun Türküsüdür
Oda böyle salınırdı
Ayaklarını bastığı notalar
Su sesine karışarak yükselirdi
Göklerde İstanbul'unun saçları
Rüzgârları çağırırdı
Mısralar sallanırdı

İstanbul'unun Türküsü başladı mı
Bir hüzün sandalı yanaşırdı
Haliç'in bu kenarına
Usul usul binerdi İstanbul'un
Küreklerin aheste suya değen sesleri
Çağırırdı
Göklerden hurufat yağardı
Kıtalar sallanırdı

Yürüyünce İstanbul'unun Türküsü
İstanbul'un yürürdü elinde kaval
Peşinde sürüyle kelamat
Gelince bir pınarın başına
Su şırıltılarından içirirdi
Şiirler sallanırdı

Bu İstanbul'unun Türküsüdür
Başka türküye benzemez
Bir gece henüz uykusundayken gözleri
Karanlığın elleri
Gizlice girmiş boğazına
Ve çalmış rüyasını
Ağlayamamış bile İstanbul'un
Anlayamamış bile
Sekiz kuruşa bir tahta döşeğe satıldığını
Götürdüler sonra gün ortası
Sallanmadı bile omuzlar
İstanbul'un uyanır diye
Sekiz kuruşluk döşeği toprağa sakladılar
İçinde İstanbul'unu sakladılar
Beni yüreğimden salladılar

Dilimde İstanbul'unun Türküsü
Her güneş doğuşunda tepelerine koşarım
Gözlerimden biriktirdiğim yağmurları getiririm
Ateşe çalarım suyunu
Toprağına yağarım akşama dek çisil çisil
Güneş batınca naçar
Dönerim gözlerine hüznün
Bulutlardan sallanarak

Ben böyle gecelerde
İstanbul'unun Türküsünü söylerim göğe bakarak
Belki uyarda mehtaba diye

Penceremden odama gireceğini umarak
Mehtab-ı şehir demişler sana
Bir görünsen mehtap mı parlak
Suretin mi parlak
Ah bir görünseydin İstanbul'um
Bu gönül sana müştak
Bu gözler nasıl müştak
Gözlerim yanıyor
Gözlerimden ateşler
Dökülüyor sallanarak

Dökülüyor İstanbul'umun Türküsü
Suların kanattığı dudaklarımdan
Ta İstanbulumun yüreğinden
Dökülüyor ah! Tuzlara
Dökülüyor yüreğim
Merhamet pazarı
Ey! Merhamet pazarı
Getir tarihin oğullarını ve kızlarını
Arındır yarınları
Çekip alsınlar bu sefil döşekten
Ölü bir beden nasıl çarpar yürekten

Ey! Şairler yürüyelim
İstanbul'umun Türküsü alev alev
Sırılsıklam tutuşturdu beni
Bir kor gibi döküldüğüm türküsüne
Kurşundan şiirler döküyorum şimdi
Söylesin güneş
Bulutların hışmından
Rüzgârın merhametine sığınan güneş söylesin
Söylesinler yıldızlar ve balıklar
Ve suları kabartan ay
Sırılsıklam Türküsünü söylememişler mi söylesinler
Söylesinler şairlerin atardamarları
Ve göklere uzanan şahadet parmakları
Sırılsıklam yalvarmamışlar mı söylesinler

Bir rüzgâr ki İstanbul'um savurdu
Türkülerin çok ötesinde ateşlere düştüm
Ellerimde ve yüreğimde
Tarihin oğulları ve kızları
Halaylarla hasretimi getirdiler
Aldım
Son kez İstanbul'um
Son kez ümitlerle kırıp acıları
Çekilen kandan
Damarlarımı koparan zamandan
Zamanın toprağa koparılışından geldim
Böyle uzak durduğuma bakma
Türkün kadar yakınım sana
Yağmur bekliyorum

Güneşin saklandığı balçıklarla
Arınmak için
Seninle tekrar dirilmek için
Duyuyor musun İstanbul'um
Topraktan Fatih katına

Şeref Akar

Kalemime

Ey gecelerimi sabaha ulaştıran antik kemer
Ey kan deryası hüzünlerimin katıklı bereketi
Eriştir beni

Ateşin biriktirdiği küllerden
Kül kokan damarlarımı çeken
Yüreğime kıymık çakan aşkımin
Hüzünlü lisanı
Eriştir beni

Kırılacak belki dalların
Ey ıstırabımın hayat ağacı
Ey hayatına tutunduğum bel kemiğim
Kırılacak belki

Sen ey zarif
Yalnızlığım gibi parmaklarımın arasını dolan
Ve ruhumun alın teri
Kalemim
Eriştir beni

Eriştir beni
Tabiatın saklı gerdanlığına
Bir parça zümrüt çalayım kızlarım için
Ustalığınla işlensin o taş
Kalplerine iman gibi tutuşturayım sonra
Kalplerinden imanları dökülmesin

Haydi, ustamın yadigârı
Sadık dostum
Acılarımın dökümlü bereketi
Eriştir beni
Tabiatın yasaklı gerdanlığına
Bir parça yakut çalayım oğullarım için
Ustalığınla işlensin o taş
Ellerine yürek gibi tutuşturayım sonra
Ellerinden yürekleri dökülmesin.

şeref Akar

Kırık Kalp

yumruk gibi bir yakut kırılmış
tam sol göğsümün altında
boş ver gitsin be usta
boş ver kaynamaz
kol değil bu kalp
kalbe alçı vurulmaz

Şeref Akar

Kibir

Baban Fatiha bekler sende dipsiz bir kibir
Kabrin mermer taşına ölen muhtaç değildir.

Şeref Akar

Kuşatma

Kalsam sen
Kalmasam sen
Kalsam da kalmasam da sen
Sin sen sin

Ve sensin
Asağır uyku
Uykusuz ben
Karabasan sen

Ve sensin
şırıl şırıl pınar
Ben susuz yolcu
Olukta saklanan yılan sen

Ve sensin
Davetkâr bahar
Ben kışta güvercin göklere müştak
Bulutlarda aç kartal sen

Ve sensin
Suda salınan solucan
Ben aç istavrit
Oltanın ucunda bekleyen sen

şeref Akar

Mevzu Munafık

Fikrime gelmişken hani birkaç harf sarf edeyim.
Hoca Nasrettin misali şu kürkü laf edeyim
Her kes mevzu sanılmasın tümünden yeki bularak
Kelimeler yor yekunen bir kişiye çarpacak
Yarası olan gocunur bilinsin fayda vardır
Mani olmam pay isteyen kendine pay çıkartır.
Bende dâhilim hepimiz kürke riayet ettik
Ruhu dedik estetiktir çünkü şekli estetik
Lakin tebdil-i kıyafet örter imiş her şeyi
Arlı kadın gösterirmiş münafık fahişeyi
Fikri ayrı zikri ayrı şekl-i namus kisveden
Üç kuruşluk karakterle bakmak ister tepeden
Misal gider beşer anlar mevzuda olmaz isim
Gözlerime beyni zilli çarpmakta resim resim
Bazı şeyler hiçbir zaman tesadüfi olamaz
Şempanze olamaz insan şeytan sofi olamaz
Ne ucube bir hal almış oysa melekti demin
Maske düşmüş leş ruhunda mermidir artı yemin
Ve ki zorda yalancıdır dinde bile riyakâr
Giyindiği iftiralar zehr-i har dille inkâr
Mirim böyle insanlara mide nasıl hal alır
Mevzu münafık olunca şiir burada kalır.

Şeref Akar

Öyle birşey ki.

bir şey lazım bir şey
yeşil bir gül
rüzgar değmemiş dal
bahar ki ortanca
sol anahtarında
dokuzuncu nota
def gibi telli
saz gibi üflemeli
ney gibi vurmali
adamı
alıp götürmeli
bulutlarda ateşler
suları söndürmeli
öyle bir şey ki
hiçbir şey gerekmemeli...

Şeref Akar

Sana Gelirken

Sana gelirken saçlarım kışlardan geçti
Ondan böyle beyazdır
Ellerimi rüzgârların ağacından kopardım
Ondan yaprak gibi titrer
Dudaklarım çöllerden aştı susuz
Ondan böyle çatlaktır
Gül bulamadım da kırmızı
Gözlerimi getirdim sana uykusuz
Bereketli topraklarının ihtiyacı yok suya
Ben fakat yağmurları getirdim sana
Kesiksiz bulutlarla

Şeref Akar

Şairler Ve Şiirler

gün çekilirken
hüzün çöker şehrin üzerine yavaş yavaş
kaç hatıra saklanır
kaç sevda kor olup tekrar alevlenir
kaç gönül birleşip
kaç gönül hüzzam makamı şarkı söyler
kendilerince dillerinin döndüğünce
ve bir keman
verem kıvamında inler ince ince
artık ya gönüllerin ve bedenlerin vuslat vakti
ya da yalnızlığın tavana göz çaktığı an olur
bu anlar ki
hatıralara,
kavuşulan ya da kavuşulamayan sevgiliye
sevgilinin sürgün sevdasına
hasretine ve kasvetine gecenin bedduası olur
kimi zaman ilmik ilmik süzülür yanaklardan
ya da hiç ağlayamayanların yüreği
binlerce dev dalganın çarptığı
bir kasırgalı okyanus
dövülen bir yalçın falez olur
peşinden cehennem piyasası
en fahiş en ölümcül yangınlar başlar
ve dokunmadan
kırmadan kemikleri
bir incecik iğnenin
kemik iliklerinin en ortasından geçmesi gibi
can yakar çelişki veren bu melankoli

oysa şairlerin yüreği
renkleri süzer bu debdebeden
şekil verirler umutlara düşlere haykırırlara
yanıp sönen yıldızlarla
pembe mavi sohbetleri dökülür kalemlerinden
bir oryantalist ozandır
bulutundan sıyrılan hilale güzellmeler sunan

aslında kimsecikler bilmez
gözleri boşluktayken, dalıvermişken
gecenin gözbebeğinde ki hüzün umut
yüreğine dolar şairin
artık doğum sancısıyla kıvranan anne gibidir
derin derin nefeslerin
büyüttüğü duyguları emen bir kalem
boş bir kâğıt parçasını
süsler giydirir

ve çığlık çığlık doğar bir şiir
merhaba der dünyaya
hüznüyle mutluluğa
insancıklara merhaba
beşiği sallanır durur yüreklerden

otağı artık orasıdır
düŖer dillere
dökülür ninni gibi dillerden
söyleyenler de bilmez bazen
nasıl süzölüp gelmiştir gönüllerden

aslında kimsecikler bilemezler
Ŗairler ve Ŗiirler
hep çocuk kalırlar
hiçbir zaman büyüyemezler

Ŗeref Akar

Ŗeytanın Hocası

öyle birini sevdim ki
binini sevsem gam yemezdim
imama din satar
Ŗeytana günah öğretirdi

hani olur ya bazen insana
bilirsiniz ataların kör dediğini
iŖte o gözlerin sahibi bendim
oysa o öğretmiŖti Ŗeytana
Ŗeytanın gör dediğini.

Ŗeref Akar

Tahammül

Bu gönül bu segâh kalp
Divanesi sultanın
Kalp nasıl çarparsan çarp
Sonsuzdur bu ahzanın

Beklemek derin kuyu
Beklersin ömür boyu
Ömrünce böyle suyu
İçmeye var zamanın

Günler gelip gidecek
Vuslatın ip atacak
Çek hasretin bitecek
Varsa biraz dermanın

Şeref Akar

Türkmen'in Ölen Çocuğu

Çekildi mızrak mızrak başımızda uzanan
Çekildi gölgeler gün batınca tepelerden
Çekildi sukutuna varlıklarda heyecan
Çekildim ay doğunca tefekkür köşeme ben

Bir vakit geçince açtım tüm perdeleri
Gökyüzünde yıldızlar gözlerime döküldü
Yüreğimde bir çocuk biraz Mecnun serseri
Bir yıldıza dokundu Garba bakınca öldü

Çocuk ki gönlümüzde aşktı hilesiz ve saf
Çocuk ki Aziz Türk'e ruh veren asil töre
Çocuk ki benden taraf garp kıymetine hilaf
Çocuk ki katledildi Garpça göz göre göre

Bir bakışı vardı ki gözleri dolu dolu
Biçare idi gördük biz gördük fakat kördük
Ölünce çocuk nasıl haykırdı Anadolu
Kulak tıkamasaydık yollara dökülürdük

Şimdi onun cesedi bir kadının elinden
Yıldızlara savrulur saman yolu ağlaşır
Işıkları inerken semavatın derinden
Işıklar omuzlarda o cenazeyi taşır

Önde kıyam duran Ay tekbir getiren imam
Ardı sıra saf tutan Yıldızlarsa cemaat
Bense bakarım göğe baktıkça dayanamam
Gözlerim dumanlanır yüreğim benden firkat

Böğrüme hançerlenir bir hırıltılı nefes
Sigara dumanına saklanınca düşlerim
Yokluğun içi ateş çelik parmaklı kafes
Sıklaşır korkularım sigara öpüşlerim

Getirmek mümkün olsa geçip giden zamanı
Tersine çevirirdim dünyayı çabu çabuk
Lakin bu beyhude düş çağırırken ahzanı
korkularım diyor ki: 'yaşar mı ölen çocuk'

Divane olsa bile, o çocuğun yokluğu
Oldukça içimizde güneş yakınlaşamaz
O çocuk ki Türkmen'in örselenmiş çocuğu
O çocuk ki Batının bıraktığı sın enkaz

Çocuk ki secdedardı kiblesi ise gönül
Gönül ki secdedardı ilahi Kâbe'sine
Gönül ki aşk-ı didar valsına açan bir gül
Çocuk ki secde etti gönlünün kiblesine

Anadolu'ya hastı gayrısına berattı
Yüz çevirip bakmazdı Batı ona namahrem

İsmi aşkı, Leyladan kalbe Hakkı arattı
Bir Yıldıza Mecnundu birde Hilale Kerem

Garbınsa aslı şehvet, şehvet ki aşka tuzak
Şehvet ki tek başına milletleri bitirir
Şuleden daha cazip şeytandan bile alçak
Şehvet ki gün ortası pervaneyi getirir

Divane olsa bile, bu çocuğun yokluğu
Oldukça içimize güneş yakınlaşamaz
Bu çocuk ki Türkmen'in katledilmiş çocuğu
Bu çocuk ki Frenk'in bıraktığı son enkaz

Çekildi kandil kandil semavatta uzanan
Çekildi üstümüze bulutular tepelerden
Çekildi sukutuna varlıklarda heyecan
Çekildim aşk ölünce en sefil köşeme ben

Şeref Akar

Veda

buz gibi eriyorum zamanın girdabında
ellerim düşlerimde bilirim bu son veda

ateşi dillerinden çekip getirmiş rüzgar
benim telaşım ise düşeceğim yer kadar

sanki her şey yutulmuş ne bir ses ne bir gölge
kandilden kaçır mı hiç karanlıkta pervane

çekilmiş eski lezzet ve titreten heyecan
an be an yaklaşıyor o en müstesna zaman

yorgun ciğerlerimden kırlan nefeslerim
haber gönderiyorlar 'bu gördüğün son iklim'

su hava ateş toprak bölünmüş zerre zerre
her zerre gelip beni bölüyor zerrelere

nokta nokta birleşen ışıklar kayboluyor
ukteler ve ukbeler beni son kez buluyor

kendinden ötelere perde çekiyor hayal
gerçeğimden düşüyor çaresiz bir hoşçakal.

Şeref Akar